

30. évközi vasárnap A

Bevezetés

A mai evangéliumi szakaszban Jézus kimondja, hogy a szeretet főparancsán nyugszik minden törvény. A szeretet főparancsában ugyanis szorosan össze van kötve az isten- és emberszeretet. A kettő egymástól elválaszthatatlan. Ősi igazságként hangsúlyozzák a lelki írók, hogy ha úgy érzed, hogy nem megfelelő benned az emberszeretet, akkor szeresd jobban az Istent, s az embereket is jobban fogod szeretni, s fordítva; ha nem elég erős benned az istenszeretet, szeresd jobban az embereket, s az Istent is jobban fogod szeretni.

Életünkben hogy érvényesül a főparancs? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk! Te vagy maga a Szeretet. Bocsásd meg, hogy mi mégsem szeretünk Téged teljes szívünkkel. Uram irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem úgy szeretjük felebarátjainkat, amint azt nekünk parancsoltad. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Add, hogy önszeretetünk valóban mércéje legyen felebaráti szeretetünknek. Uram irgalmazz!

Evangélium után

„Mester, melyik a főparancs a törvényben?”

Ma nem főparancsról beszélnek a mai írástudók, hanem a legfontosabb törvényről. „Melyik a legfontosabb törvény?” És erre a válaszuk: a demokrácia.

A hívek jól tudják, hogy mit jelent a magyar nyelvben is meghonosodott demokrácia. Azt, hogy a legfontosabb társadalmak, közösségek életében az, hogy a társadalmat érintő legfőbb kérdéseket közös döntés alapján szabályozzuk.

De az unos untalan hangoztatása miatt a fogalom kiüresedik, és ellenkező tartalommal telítődik meg.

Ezt exportálva terjesztik ki hatalmukat, egyes államok más társadalmi berendezkedésű népek fölé, és hoznak létre a társadalmakban gyűlölködést, békétlenséget, és sok helyen még kisebb vagy nagyobb káoszt is.

Vajon ezek után van-e még értelme beszélni arról, amiről az evangélium beszél, a fő parancsolatról? Van! Sőt egyre sürgetőbb kötelesség!

Jézus ugyanis nem kicserélhető, politikai kurzusok által változtatható jelszavakat adott a hallgatóságának, hanem a két fontos, sőt a legfontosabb törvényt mondta ki az őt kérdezőknek.

A mai evangéliumi szakaszban a törvénytudó azért tesz fel az ószövetségi törvény törvényekkel kapcsolatos kérdést Jézusnak, hogy „próbára tegye”, azaz tőrbe csalja.

Tudjuk, hogy a rabbik 248 parancsot és 365 tilalmat ismertek. Felvetődik a kérdés: Vajon ezek mind egyenértékűek-e? Vagy van köztük egy, amelyik mindegyiknél fontosabb?

Jézus válasza teljesen világos.

Azelőtt is világos volt, de mostantól fogva örök időkre belevésődik az emberi tudatba. Ez a parancs nemcsak a legfontosabb, hanem magában foglalja az összes többi parancsot. Szeretet nélkül egyetlen parancsot sem tudunk igazán teljesíteni. A szeretet parancsa azonban magában foglalja az Isten iránti és a felebaráti szeretetet. Mindkettő az Ószövetségben fogalmazódott meg, ám időben távol, függetlenül egymástól. Jézus szavai és tettei egységbe foglalták azokat.

Sokakban merül fel a kérdés: lehet-e vezényszóra szeretni? Vajon nem fölösleges-e parancsba adni az embereknek, hogy szeressenek? Vajon melyik emberszív ne vágyakozna arra, hogy kiteljesedjék a szeretet tavaszában? Egyébként is a szeretet nem lehet parancs, nem lehet erőltetni.

Nos, ezek a vélemények a szeretet téves értelmezéséből származnak. Sokan, amikor szeretetről beszélnek vagy hallanak, elsősorban ösztönös vonzalmakra, érzelmekre gondolnak. Ám a szeretet nem csupán érzelem! Ha az lenne, akkor igen kevés embert tudnánk szeretni. Az emberi érzelmek világa hasonlít egy feneketlen tóhoz, amely ezer titkot zár magában. Vajon ki ismeri közülünk teljesen saját szívének ezer titokkal teli világát?

Mert nem ismerjük ez a magyarázata annak, hogy szívünk, érzelmeink fölött nem tudunk tökéletesen uralkodni. Csak igen óvatosan és fokozatosan lehet megváltoztatnunk érzelmeink irányát. Egyedül Isten ismeri szívünket, Isten ismeri egyes egyedül – mondja az Írás – a szíveket és veséket, és mert jól ismeri, hát azért parancsolja, hogy feléje fordítsuk életünket.

De feléje fordítjuk-e életünket? Törődünk-e Istennel való kapcsolatunkkal? – Reggel, felkeléskor minden eszünkbe jut. Csak az nem, hogy keresztet kellene vetni, és Istennek ajánlani napi gondjainkat. – Egész nap rengeteg aggodalom és gond gyötör, de Istentől elfelejtünk segítséget kérni. – Esténként elkészítjük magunkban a napi mérleget, csak Istennek felejtünk el a kapott jókért hálát mondani neki.

Úgy tűnik, hogy a ma emberének az életéből fokozatosan tűnik el az Isten, s szívéből kihál az Istenben való hit, kihál az Isten szeretete.

Nem csoda, ha egyre jobban kihál a felebarát szeretete is szívből. S helyét az egymás iránti közömbösség, a mérhetetlen gyűlölködés foglalja el a szívekben.

Valamikor az uralkodó ideológiának alapelve és gyakorlata volt a permanens forradalom fenntartása, a folyamatos gyűlöletkeltés. Amit utódaik ma is folytatnak, sorvadó hatalmuk megtartása miatt.

A gyűlöletkeltéssel szembeni harcot nem szabad feladnunk. „Erőnk szerint küzdenünk kell mindig a legnemesebbekért!” De nem az ő módszereikkel, hanem a jézusi parancs, – szeresd felebarátodat, mint önmagadat, – szellemével, és gyakorlatával.

Volt idő, mikor odamutattak a keresztényekre, s azt mondták: Nézzétek, hogyan szeretik egymást! Ezen keresztények hitének volt toborzó ereje. Van-e a mi hitünknek toborzó ereje? Tegyük meg mindent, hogy legyen!

Ámen

F. F.